

Tarun Shanker a Kelly Žekášová

POD MASKOU LŽI

*Temné síly
nezastavíš...*

FRAGMENT

Pod maskou lži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tarun Shanker a Kelly Zekasová
Pod maskou lži – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Tarun Shanker a Kelly Zekasová

POD MASKOU LŽI

Calvinu a Hobbesovi za to, že mě naučili všechno, co je důležité.

Tarun

*Buffy, přemožitelce upírů, za hrdinky, které dokážou porazit příšery
a taky se (občas) zamilovat.*

Kelly

KAPITOLA PRVNÍ

Smrt. Tenhle kočár mě vzal přímo na smrt.

„Rose,“ řekla jsem a obrátila se na svou mladší sestru. „Je dle tvého váženého lékařského názoru možné zemřít nudou?“

„Já... Nedokážu si vybavit žádný podložený případ.“

„A co vyčerpáním? Monotónností?“

„Ta by mohla vést k šílenství,“ navrhla Rose.

„A co takhle utopit se v moři nápadníků? Potom, co tě do něj strčila vlastní matka?“

„To by těch nápadníků muselo být opravdu hodně.“

„Teď bys vážně neměla být takhle morbidní, Evelyn,“ vložila se do toho moje matka a dlouhla do otce, aby ho probudila. „A rozhodně to není vhodná konverzace k tanci. Dnes večer se musíš bavit.“

„Přikazuješ mi, abych se bavila?“

„Ano, je to ples, ne pohřeb.“

Pohřeb by mi možná byl milejší. Vlastně bych mohla sepsat docela dlouhý seznam věcí, kterým bych dala přednost před účastí na dnešní otravné akci: čistit stáje, cestovat po Evropě, dát si čaj s matčinými deseti nejbližšími přítelkyněmi, cestovat po Evropě, sníst vlastní klobouk a – ach, ano, samozřejmě – cestovat po Evropě. Moje nejlepší přítelkyně Catherine Hardingová v tuhle chvíli nejspíš sledovala nějakou báječnou novou operu ve Vídni a vedle sebe měla volné místo, které mělo být moje. Když jsem však matce skromně a logicky

nadhodila, jak je pro mladou ženu důležité – ne, nutné! – vidět svět, rozšířit si mysl a objevit, pro co má zápal, vůbec ji to nepřesvědčilo.

„Catherine mi psala, že ve Vídni mají úchvatné plesy,“ podotkla jsem.

„Ani na to teď není vhodná chvíle,“ odvětila matka.

„Ale co kdybych dnes ve své nezkušené naivitě přijala nabídku k sňatku od nějakého nemilosrdného darebáka, který mě připraví o všechny peníze a zamkne mě v podkroví?“

„Tak bude lepší, když se to stane tady, a ne na pevnině.“

Kousla jsem se do jazyka, protože nemělo cenu pokoušet se o tom dohadovat dál. Matka by se stejně nenechala přesvědčit a nedovolila by mi vyjet ze země. Místo toho se rozhodla, že mě doprovodí na každý ples v Anglii. Ale k čemu to všechno? Copak někoho opravdu naplňovalo vidat pořád dokola ty samé lidi, opakovat ta samá falešná slova, nic necítit a vyjadřovat toho ještě méně? Dokonce i moje londýnská sezóna byla jako vězení, připadala jsem si jako v pasti té rutiny plesů, večeří, divadelních představení a koncertů, které mi v hlavě všechny splynuly do jedné šmouhy, stejně jako ti povrchní lidé, kteří se jich účastnili. S takovou vervou se snažili nacpat do nějaké role a vyvolávat ten správný dojem, až zapomínali mít nějaké vlastní myšlenky. Jak mám někdy přijít na to, co si vlastně přeju, když trčím v ospalém Bramhurstu?

Vyhlížela jsem z okna a přemýšlela, jestli se mám dnes večer ze všech sil snažit, abych se nebavila, jen proto, abych to matce natřela, nebo jestli jsme pořád ještě dost blízko k domovu, abych mohla prostě vyskočit ze dveří kočáru a skutálet se zpátky z kopce. Od našeho odjezdu se však z ojedinelých kapek deště stala zuřivá průtrž, blýskalo se a hrom pozvedal varovný hlas. Když se kočár zakýval a zpomalil na rozbahněné cestě, hlavou mi bleskla nadějná představa nepřekonatelné povodně, která by nám mohla zahradit cestu. Najednou se kočár s trhnutím zastavil a já jsem začala věřit, že moje modlitby byly vyslyšeny, když kočí zavolal na mého otce:

„Pane! Před námi na cestě stojí kočár! Asi uvízli! Nebude to dlouho trvat!“

Kolíbově jsme se rozjeli, až jsme spatřili obrys kočáru, stojícího nakřivo napůl ze silnice. Náš kočí zakřičel: „Haló! Můžeme vám nějak pomoci?“

S Rose jsme se namáčkly k titěrnému okénku na její straně a uviděly tři promočené muže – kočího, cestujícího a skoro obra – kteří se snažili vůz vytlačit z rozbahněného příkopu. Když nás uslyšeli, přestali a ten obrovský muž se dotkl okraje klobouku směrem k našemu oknu na pozdrav. Kočár osvětloval jeho opálenou kůži a bledé rty.

Jejich kočí si otřel čelo kapesníkem a otočil se k nám. „Děkuji vám, pane!“ volal a ztěžka oddechoval, zatímco na nás mával, ať jedeme dál. „Jsem naprosto v pořádku! Jen dovezte svoje pasažéry na místo! My to zvládneme...“ Zbytek jeho slov zanikl v rachotu a prasknutí dalšího hromu.

Ať už ho přesvědčila vozkova slova nebo bouřka, náš kočí se rozhodl neodporovat a pobídl koně dál. Když jsem se otočila a sledovala, jak se ti tři znovu noří do tmy, zajiskření blesku, které je na okamžik znovu osvětlilo, mi na ně nabídlo poslední pohled. Jejich obrysy se jasně rýsovaly proti jasné bílé trhlině v obloze. Ale můj pohled se nezachytil ani na jednom z nich. Zachytil se na jejich kočáru, který jako by ten obr *zdvíhl* ze země a položil zpátky na silnici, než je všechny znovu pohltila temnota.

„Vidělas to?“ zeptala jsem se Rose.

Její překvapeně zvednutá obočí mi k odpovědi stačila. Ale potom se Rose nad tou věcí zamyslela, až se jí svařilo čelo. „Není ve městě jarmark? Mohl by to být jeden z těch siláků, jak se s nimi všude chlubí.“

„Ale stejně, že by úplně sám uzvedl celý kočár?“

„Evelyn,“ přerušila nás matka. „Nepřeji si už slyšet další historku o tom, že tě tvoje halucinace tak oslabily, že se nemůžeš účastnit –“

„Viděla to i Rose!“

„Ach. Výtečně. Tak to nemusíme riskovat zdraví žádného z našich lokajů, abychom pošetilou chybu toho kočího napravili,“ odušila matka ve své nekonečné laskavosti.

Naše konverzace utichla v burácení bouře, ale vzpomínka na to, jak se ta čtyři kola nepřirozeně vznášela ve vzduchu, mi zůstala před očima, ještě když jsme se po úzké cestě blížili k přeplněnému vchodu do sídla Feydon Hall. Ačkoli pro to určitě existovalo racionální vysvětlení, najednou jsem byla nervózní a dobře známé detaily Feydon Hall mi připadaly zlověstné. Sídlo na vrcholu kopce se tyčilo nad krajinou a přes jeho velkolepé pozemky se výhružně valila hustá oblaka mlhy. Hosty vítaly popraskané kamenné sochy Háda a Chárona, zatímco po každém, kdo si dovolil sejít z cestičky, se natahovaly pokroucené stromy. Vysoké chrlice se sápaly po obloze, jako by se snažily upoutat pozornost zlověstného blesku. To bylo absurdní. To už byla moje mysl tak znavená Bramhurstem, že si sama vytvářela gotické výjevy? Takhle nějak to musí probíhat, když se dívka zblázní: je to jediná alternativa nudy.

Zaplašila jsem ty pošetilé představy a následovala Rose a naše rodiče ven z kočáru. Lokajové s deštníky nás vyvedli po schodech ke vchodu a do prosvětlené úchvatné vstupní haly, která udávala tón celému sídlu. Přestože i náš domov byl docela velký a dobře udržovaný, dům sira Winstona v nás vzbuzoval úctu. V plynovém světle se skvěly svěží malby v kontrastu s tmavým obložením stěn. Podlahy pokrývaly orientální koberce a strop sahal do výšin, čímž umožnil existenci balkonu v patře – místu, odkud mohli hosté, jimž scházela témata k hovoru, bezostyšně šmírovat příchozí.

Navzdory obrovským rozměrům hlavního sálu však bylo kvůli návalu elegantních mužů a žen téměř nemožné se zde zorientovat. Vypadalo to na zdaleka největší ples, který naše městečko Bramhurst hostilo za posledních několik let, což bohužel znamenalo, že si nemusím dělat hlavu s mořem nápadníků, ale rovnou s celým oceánem.

Neušli jsme ani tři kroky, když matčin pohled upoutal chlapec ztuhle postávajícím v póze, která byla dokonalou napodobeninou bronzové sochy vedle něj.

Matka se ke mně důvěrně naklonila: „Evelyn, podívej. Nejstarší z Ralstonů. Prý mají úchvatnou sbírku vitrážových oken.“ Ach, ano. Přesně můj typ: škrobený, namyšlený budoucí lord s dokonale odměřenými způsoby, jimiž prokazuje svůj prvotřídní původ.

„Stanovte datum obřadu,“ prohlásila jsem vážným tónem a mávla rukou. „Bezodkladně se za něj provdám.“

Rose se tlumeně zahihňala, matku jsem tím však rozveselila podstatně méně. „Už zase to dětinské chování,“ procedila mezi zuby, aniž změnila zdvořilý úsměv, kterým častovala ostatní hosty. „Měla bys o těch mužích tady začít uvažovat, nebo budeš za pár let toho svého přístupu hluboce litovat.“

„Ano, až budu plakat vedle, bože chraň, jednobarevného okna,“ odvětila jsem s povzdechem.

Zatímco jsme se pomalu prodírali do útrob domu, moje sestra mě chytila za paži a soucitně se na mě usmála. Zdálo se, že Rose je jediná, kdo chápe, jak nesnesitelné pro mě takové večery jsou. Kdyby se mi jenom podařilo přesvědčit matku, aby na to přistoupila, nebo ji dostatečně naštvat, možná by mě zklamaně poslala domů. Znovu jsem se upnula k svému plánu dokázat jí, jak neutěšeně dokážou plešy působit. Na všechny.

Ona však podle všeho měla vlastní plány, jelikož nás okamžitě nasměrovala k siru Winstonovi pod hlavní schodiště. Bodrá povaha našeho hostitele byla vzhledem k jeho kulatému obličejí, objemnému nosu a širokému úsměvu, s nímž zdravil své hosty, každému zřejmá. Pod povrchem však cíhala vychytralost, již většina lidí přehlédla. Byl to Machiavelli, který osnoval sňatky. Hlavně ten můj.

„Moji drazí Wyndhamovi,“ pozdravil nás a rychle na mě mrknul. „Jsem tak rád, že jste mohli dorazit! Já jsem zosobněné zdraví, díky

vám, slečno Rosamund, a samozřejmě vaší sestře, slečně Wyndhamové! Jaké potěšení, že jste přišli!“

„Potěšení je na naší straně,“ odpověděla jsem opatrně a přemýšlela, co má asi za lubem – ten člověk měl neustále něco za lubem.

„Moc mě těší, že jste se tak zotavil, pane. Je to krásný ples.“ Rose byla samozřejmě upřímnost sama.

„Vskutku nádherný večer. Jistě jste sem dnes pozval i mnoho nových přátel,“ řekla moje matka a úlisně popostrčila téma jiným směrem. „Je tu někdo obzvlášť zajímavý, s kým bychom se měly seznámit?“ Spiklenecky se po sobě podívali.

„Ach, samozřejmě, lady Wyndhamová, musím přiznat, že dnešní ples je mimořádně význačný. Slavíme totiž příjezd mého synovce, pana Sebastiana Braddocka. Sebastiane! Pojď se seznámit s nejhezčími děvčaty, která znám, slečnou Evelyn Wyndhamovou a slečnou Rosamund Wyndhamovou!“

Sir Winston na mě ještě jednou mrknul a ustoupil stranou, takže se za ním objevil jeho synovec. Dobrý bože. Jeho zjev byl téměř kariaturou temných a zasmušilých hrdinů ze všech gotických románů. Byl velice vysoký a z každého centimetru jeho ramenaté postavy sálala namyšlenost. Ostražitě přivřenýma očima si mě chladně prohlížel, jako by se mi snažil zmrazit krev. Koutky měl stažené lehce dolů, patrně trvale, zatímco vráska mezi očima vyvolávala absurdní dojem neustálého hlubokého zamyšlení. Rukou v rukavici si odhrnul pramen rovných černých vlasů, aby nám nabídl lepší pohled na svůj fascinující obličej. Měla jsem pocit, že až moc dobře ví, jaký dojem tím gestem udělá na většinu mladých dívek.

Většinu.

Postavil se od nás tak daleko, jak mohl, aby to ještě bylo společensky přijatelné, a s očima upřenýma na Rose zamumlal: „Dobrý večer.“

„Vítejte v Bramhurstu, pane Braddocku,“ matka převzala otěže konverzace. „Doufám, že vám venkov jde k duhu.“

„To... ano,“ odvětil s pohledem stále přilepeným k Rose. Moje sestra je opravdu hezká, ale měla jsem pocit, že za tím vězí něco jiného. „Moc jsem toho o vás slyšel. Já – doufám, že jeden ze... zázraků slečny Rosamund spatřím na vlastní oči.“ V očích mu zahořelo a tvář se mu stáhla do prazvláštního šklebu, který měl zřejmě být pokusem o úsměv. Vysmíval se snad jejím lékařským dovednostem?

Ve snaze nás sblížit se k nám připojil sir Winston, aby celý proces urychlil. „Sebastiane, co kdybys slečnu Evelyn a slečnu Rosamund doprovodil do tanečního sálu? Slečna Rosamund ti tak bude moct do sytosti vyprávět, jak zachránila tvého starého strýčka. No tak, nestyd' se, chlapče, nabídni jí rámě.“ Sir Winston ukázal na Rose, která k jeho synovci stála blíž.

Pan Braddock však couvl a těkal pohledem mezi námi. „Omlouvám se... Možná by-byste – ehm – cestu dovnitř mohly najít samy?“

Strnule se Rose uklonil, otočil se jako na obrtlíku a bez rozloučení odkráčel. V ohromeném tichu jsme přihlíželi, jak se snaží uniknout ze vstupní haly – jeho původní trasa do jídelny se ukázala být příliš pomalá a ta náhradní do přeplněného tanečního sálu na tom byla ještě hůř. Na třetí pokus se mu podařilo přejít zpátky na druhou stranu místnosti, aniž by pohlédl naším směrem, a konečně zmizel v herně.

„Ach, ten můj synovec,“ ozval se sir Winston. „Budete muset přijmout mou omluvu –“

Rose okamžitě přiskočila tápajícímu muži na pomoc. „S tím si nedělejte starosti, sire Winstone. Zajisté musel být nervózní ze seznámování s tolika vašimi přáteli. Ujišťuji vás, že nás nijak neurazil.“

Sir Winston se po jejich laskavých slovech uvolnil. „Slečno Rosamund, vy jste to jako obvykle přímo trefila. Má toho vskutku až nad hlavu. Doufám, že mu i slečna Evelyn dá ještě šanci!“ Sir Winston se na mě optimisticky usmál a matka mým směrem vyslala varovný pohled.

„Samozřejmě, já ho chápu,“ odpověděla jsem. Doufala jsem, že to vyznělo i trochu upřímně.

Sir Winston nám s dalším mrknutím popřál příjemný večer a naměřoval mého otce ke kuárně. Odfrkla jsem si tak tiše, že to slyšela jen Rose.

„No tedy, takový pohledný, žádoucí mladý muž,“ prohlásila matka dychtivě a úplně ignorovala, jak mi překvapením spadla brada. „Trochu zvláštní a tajemný, že? Víím, že to je v dnešní době dost populární. Pan Sebastian Braddock – budu se muset poptat na jeho rodiče.“

„Matko, opravdu se mě snažíte provdat za chlapa, který zrovna dal košem vaší dceři a prchl jen proto, aby vyhověl diktátu současné módy?“

„Neudělal to naschvál, Ev,“ řekla Rose. „Nejspíš byl jenom nervózní. I ty musíš uznat, že je mimořádně pohledný. A vysoký.“

„Bez ohledu na to, jak je, nebo není pohledný, nemohl tě prostě doprovodit do sálu jako gentleman?“

Matka na mě upřela nasupený pohled, kterým jako by se nevědomky opičila po panu Braddockovi. „Možná utíkal před mojí dcerou, která se nemohla ani náznakem pokusit o zdvořilost.“

„Rose, příští rok u těch mužů uvidíme otravné sklony působit tajemně a zadumaně, aniž by přitom dali najevo jediný gram opravdového citu. To bude naprosto nesnesitelné,“ vysvětlovala jsem.

„Jistě to nemůže být nesnesitelnější než to, jak si neustále stěžuješ,“ odsekla matka, obrátila se na patě a táhla nás do davu.

Už teď mi večer připadal jako věčnost. A přesto jsme se vnořily dál do útrob domu. Matčin trest znamenal naschvál projít jídelnou, kde mě vůně čerstvého pečiva a zákusků provokativně polechtala v nose, než nás pohltila veselá melodie valčíku. Kdyby existoval desátý kruh pekelný, rozhodně by vypadal jako venkovský taneční sál.

Dav se vzdouval u okraje bílého mramorového tanečního parketu, v jehož středu kroužily víry rozevlátých šatů. Jakmile Rose vplula

dovnitř, upřely se na ni všechny oči: orchestr měl potíže dál se soustředit na melodii a nějaký muž šlápl svojí partnerce na střevíček, ona však v rámci slušného vychování nevykřikla. Občas mě napadlo, jestli si reakce, jaké moje sestra vyvolává, když vstoupí do místnosti, prostě jen nepředstavuju, ale tady se to nedalo popřít. Nejde jen o její světlé lokny a jasně modré oči. Rose k sobě přitahuje pozornost ještě něčím nedefinovatelně úžasným – oblakem dobroty, který se kolem ní vznáší.

V důsledku toho jako by se k ní přes celou místnost nahrnula spousta okouzlených nápadníků. Matka se mezitím pozdravila s několika přítelkyněmi a zabrala se s nimi do tak rozverně konverzace o svobodných mužích, že by si člověk pomyslel, že byly teprve čerstvě ze školy. Všimla jsem si, že nám začíná domlouvat tance, ale naštěstí se do toho vložil vítaný příchozí. Poklonil se nám, sklopil hlavu plnou hnědých hedvábných vlasů, a když ji zvedl, zdobil ji jeho neuvadající úsměv. Náš nejdražší, nejstarší přítel Robert Elliot.

„Evelyn, Rose, přeji dobrý večer. Dnes vypadáte opravdu půvabně.“ Když mluvil, nespouštěl oči z Rose.

Vlastně z Rose nespouštěl oči celých svých osmnáct let. Robert bydlel na vedlejším statku a byl už od dětství naším stálým společníkem – tehdy s námi protrpěl spoustu čajových dýchánek pro panenky a her na schovávanou. Vyrostl z něj laskavý, přívětivý muž, ačkoli možná až příliš seriózní. Ne ten pravý pro mě, ale...

„Díky, Roberte,“ odvětila Rose. „Vskutku příjemný večer.“

Moje sestra se o svých citech k Robertovi nikdy nezmiňovala, ale náklonnost mezi nimi dvěma byla odjakživa zřejmá. I když jsme ještě byli děti, často jsem si připadala, jako bych se bez pozvání vkrádala do jejich tajného spolku. Přemýšlela jsem nad tím, jestli dá dnes večer konečně svoje záměry jasně najevo.

„Je to *opravdu* příjemný večer, že?“ pokračoval Robert s mnohem větším zápletem, než bylo vzhledem k situaci nutné. Pohlédla jsem na

něj, jak se očima vpíjí do Rose, která mu pohled oplácela. Dobře, jsem tu navíc. Když zmizím, třeba ji požádá o ruku.

„Ach, podívejte! To čalounění,“ prohlásila jsem a předstírala, že mne okouzlo křeslo v rohu místnosti. „Hned se vrátím.“

Vydala jsem se k tomu křeslu a rozhlédla se, abych se ujistila, že si mě nikdo nevšimá. Potom jsem nenápadně vklouzla za velkou zelenou rostlinu. Dobře. Byla jsem v bezpečné vzdálenosti od tanečního parketu a přitom jsem mohla nechat Rose a Roberta rozvíjet jejich romanci. Hezky se k sobě hodili, i když Robertovi malinko scházela sebedůvěra. O konverzační témata neměli nikdy nouzi, a když se zabrali do hovoru, Robert se dokonce opravdu uvolnil a vypadal, jako by seděl doma u konejšivého ohně, a ne tak, jako by se v jeho plamenech sám pražil.

V duchu jsem se zaradovala, když sebral odvahu požádat ji o tanec a jí se rozzářily oči, jak přikyvovala na souhlas. Nebo jsem si to tak alespoň představovala. V tu chvíli mi čtvrtinu toho výjevu zakrýval velký list. Rose vzala Roberta za ruku a spousta zklamaných tváří sledovala, jak vplouvají do středu parketu na další tanec.

Povzdechla jsem si a poplácala rostlinu po kmeni. Bez ohledu na to, jak byla statná, zelená a zdravá, nebyla to zrovna ta nejlepší společnost pro mne. Kéž by teď Catherine neuháněla přes marocké pláne nebo se nebavila v nějakém pochybném pařížském salonu. Mou jedinou další možností bylo připojit se k matce a vyslechnout si snůšku fascinujících pravd o každém žádoucím mladém muži, který projde kolem. (Pan Egbert prý sbírá pánské tkaničky! Jak zajímavé.)

Zachmuřeně jsem vyhlížela listovím na Rose a Roberta vířící na parketu. Vypadali neskutečně šťastně a já jsem byla nucena se zamyslet nad svou nespokojeností. Byla jsem prostě jen příliš protivná, jak tvrdila matka? Nudila bych se nakonec úplně stejně i v Evropě? A proč oknem dovnitř zírá ten obr?

On. Ten, který předtím nadzvedl zapadlý kočár.

Pospíchala jsem ke stěně a kličkovala přitom mezi hloučky hovo-

řících lidí, abych se na něj mohla lépe podívat. Když jsem se však dostala k dalšímu oknu, nikde jsem ho neviděla. Venku nebylo nic jiného než noc snášející se na sídlo sira Winstona. Nevěděla jsem, jestli si víc přeji, aby to byl on, nebo aby to byla moje nuda, která se znovu projevila jako šílená halucinace. V naději na jakoukoli odpověď jsem se znovu obrátila k prvnímu oknu a přitom vrazila do uhlaženého černého obleku a gentlemana, který ho měl na sobě.

„Božíňku. Neměl jsem ponětí, že moje nepřítomnost přinese takové trápení.“

Když jsem kousek odstoupila, všimla jsem si, že si nese sklenku, z níž se mu navzdory kolizi překvapivě nevylilo víno. Byl stejně vysoký jako já, ale sebevědomý způsob, jakým vystrkoval svou hrantou bradu, měl na svědomí, že působil vyšším dojmem. Ano, určitě to byl on. Pan Nicholas Kent.

„Co tu proboha děláte?“ Ta otázka mi proklouzla mezi rty dřív, než jsem se mohla rozhodnout, jestli nevyzní příliš neomaleně.

„Chtěl jsem zjistit, jaké reakce můj příjezd vyvolá, a musím říct, že nejsem zklamáný,“ odpověděl s úsměvem.

Projela mnou vlna potěšení, již jsem nedokázala potlačit. Pan Kent byl jedním z mála lidí, díky kterým mohla být taková společenská akce snesitelnější. Nečekala jsem, že se vydá takovou dálku až do Bramhurstu. Můj záměr celý večer se otravovat byl najednou v ohrožení. „Vy jste tedy přijel až z Londýna jenom kvůli žertu?“ zeptala jsem se. „Nejspíš by mě to nemělo překvapovat.“

„Ne, ne, mám k tomu mnohem důležitější důvod. Celé město je vzhůru nohama. Budovy se hroubí, ulice jsou pod vodou, obyvatelstvo zachvátil mor, Temže je v plamenech. Ale teprve když se mě osiřelý chlapec, jehož jsem vytáhl z trosek, svým posledním dechem zeptal: ‚Proč se to všechno muselo stát, pane? Proč musela slečna Wyndhamová odjet?‘, slavnostně jsem se zavázal k tomu, že vás přivezu zpět a znovu nastolím pořádek.“

„Vymýšlením té průpovídky jste musel strávit podstatnou část té dlouhé cesty vlakem.“

„Ne tak docela. Delší dobu mi zabralo vymýšlení a nacvičování toho, jak vás přimět, abyste si se mnou zatančila.“

„Ach, tak toho se nemůžu dočkat. Jen do toho.“

Otočil se, vyprázdnil sklenku, přehnaně se nadýchl a prudce se obrátil zpátky ke mně s očima plnými hraného překvapení nad tím, že tam stále ještě jsem. „Ach, slečno Wyndhamová, dobrý večer, nechtěla byste si se mnou zatančit?“

„Ani ne.“

„Hm. Pak mi dovolu zeptat se na toto: Kdyby si někdo dal tu práci, že by vám napsal dopis, a vy byste ten dopis dostala přímo před tím člověkem, odhodila byste ho snad necitlivě bez přečtení?“

Zavrtěla jsem hlavou a přistoupila na jeho hru. „Samozřejmě že ne, to by bylo otřesně nezdvořilé.“

Odložil svou prázdnou sklenku na podnos lokaje, procházejícího kolem. „A není to snad stejně nezdvořilé jako odmítnout tančit na tu překrásnou hudbu, kterou někdo složil pro vaše výslovné potěšení?“

„Tanečníků je tu spousta. Přece nemůžu nikoho urážet.“

„A co ta dálka, kterou jsem sem musel cestovat?“

„Takže jste uražený?“

„Neuvěřitelně. Jestli odmítnete, budu nucen tančit sám,“ konstatoval a zvedl paže, jako by vedl neviditelnou partnerku. „Bude to přílišně trapné a bude to vaše vina.“

Odfrkla jsem si. „Výhrůžky mě jen přinutí vás o to důrazněji odmítnout.“

Spustil paže a povzdychl si. „Tak dobře. Co byste dělala, kdybyste na tomto plese mohla dělat úplně cokoli?“

„Dala bych si zákusek.“

„Pokud neholdáte těch zákusků sníst aspoň dvě stovky, na celý večer se tou činností nezabavíte.“

V duchu jsem se probrala všemi možnostmi, které se mi naský-
taly – karty, nápadníci, vydatný přísun vína, ale žádná z nich se mi
nezamlouvala. Přesně kvůli tomu jsem se vyhýbala všem plesům,
kde to bylo jen trochu možné.

„Já nevím,“ přiznala jsem.

„Pak vám dávám dvě možnosti. Můžeme tu dál postávat, unyle
pozorovat svoje okolí a namáhat mozkové zavity ve snaze na něco
přijít. Nebo,“ pokračoval a natáhl ke mně ruku, „se tomu přemýšlení
můžeme věnovat, až budeme kroužit kolem dokola a zapomínat, kde
jsme.“

„Přesvědčivější argument jsem neslyšela,“ odvětila jsem a podala
jsem mu ruku. Poněkud dlouho ji jen tak svíral v dlani, potom si ji
položil na rámě a mně bylo jedno, kam mě vede. Když jsme se přiblí-
žili k parketu, rozezněla se nová melodie a pan Kent, který už nedo-
kázal potlačovat úsměv, mě vtáhl do valčíku.

Jemným tlakem v pase mě v pomalých kruzích vedl mezi oslni-
vým proudem dalších párů a každý náš krok a otočka vycházely
přesně do rytmu s hudbou. Moje hlava jako by se vznášela a z těch
pohybů jsem měla skoro až závrať. Jeho světle hnědé oči se vpíjely do
mých a zdálo se, že tančí s námi.

„Měla jste pravdu, je to absolutně deprimující,“ řekl.

„Tak rychle to neodsuzujte,“ odvětila jsem. „Teď přijde ta vzrušují-
cí část, kdy se budeme dál otáčet přesně stejným způsobem jako do-
posud.“

Pan Kent si odfrkl. „Přejete si, abych změnil směr? Převálcoval
pár dvojic?“

„Ale kdyby byl celý parket posetý těly, neměli bychom kde tančit.“

„Můj bože, vám je nemožné udělat radost.“

Jak jsme se pohupovali a kroužili, otáčela se s námi celá místnost.
Chudinka Rose prolétla kolem v záblesku hedvábí, jak se další po-
blázněný tanečník snažil získat její náklonnost svou bezchybnou

technikou. Robert nečinně postával u stěny a dychtivě vyčkával, až na něj znovu přijde řada. Matka, která se oddělila od své skupinky dohazovaček, vykročila po obvodu sálu. A pan Braddock stál odhodlaně o samotě a mezi ním a hloučkem hihňajících se školaček zela jen malá mezera. Vypadalo to, že stojí matce přímo v cestě. Nebo snad, a to by bylo ještě horší, je sám jejím cílem.

„Rozmyslela jsem si to,“ oznámila jsem panu Kentovi. „Odted' už budeme tančit navždy.“

„Ach, bude to náročný život, ale dobrá, nedovolím, aby si na vás dělal nároky někdo jiný.“

„Výborně, protože vidím, že se mi matka chystá zařídit tanec s panem Braddockem.“

„Aha.“ Když se jeho pohled zastavil na panu Braddockovi, v očích mu něco zasvitlo a já jsem nedokázala rozeznat, jestli to bylo pobavení, nebo žárlivost. „To bude ten chlapík tamhle? Rozhodně se zdá, že si našel obdivovatelky.“

„Ano, to je on.“ A pan Kent měl pravdu. Nešlo jen o mou matku a pár mladých žen. Matky z celého hrabství po něm po očku pokoukaly, až se jim vějíře chvěly a dekolty dmuly. Prostoduché slečinky se nenápadně štípaly do tváří a uhlazovaly si vlasy. Jak směšné.

Jedna vysoká, nenápadná dívka se směle oddělila od smečky a vydala se k němu. Obrátila se a zabodla vražedný pohled do svých společnic, které se znovu rozvihňaly. Pan Braddock pozorně přejížděl dav pohledem, jako by někoho hledal, ale jeho strnulé držení těla nasvědčovalo tomu, že ví, jaký rozruch jeho přítomnost vyvolala, a nejradyji by okamžitě odešel.

Pan Kent a já jsme s určitou dávkou pobavení sledovali, jak se k němu ta odvážná dívka přiblížila zezadu a velice nezdovořile se ho chytila za ruku. Instinktivně škulbl paží, aby se jí vytrhl, ale ona se ho dál držela, přestože se jí zmocnil záchvat kašle. A ačkoli se od ní pan Braddock pokoušel odtáhnout, dívce se podařilo svoje představě-

ní zakončit tím, že se nepříliš elegantně v mdlobách zhroutila přímo na něj a v jeho náručí pak ještě několikrát náležitě nacvičeným způsobem zalapala po dechu.

Zato pan Braddock zjevně nestačil na to, aby se s tou osůbkou vypořádal, a bez dalších cavyků ji nechal sklouznout na podlahu, kde se z jejího hraného bezvědomí podle všeho stalo bezvědomí skutečné. Postával nad ní a ve tváři se mu odrážela směsice šoku a viny. V tanečním sále na okamžik zavládlo mrtvolné ticho. Potom se pan Braddock beze slova prudce obrátil a prchl z místnosti, až mu hosté uskakovali z cesty. Podívala jsem se na pana Kenta a všimla jsem si, že se moje rozpaky odrážejí i v jeho ostře řezané tváři. V tu chvíli se mojí dlaně chopila malá ruka v rukavičce a Rose mě táhla k bezvědomé dívce.

KAPITOLA DRUHÁ

Dívka vystřelila z pohovky.

„Kde – co se stalo?“ zeptala se. „Proč...?“

„Pomalů,omalů,“ řekla Rose a pomohla jí se pohodlně usadit. „Pěkně jste upadla.“

Rose přidržela prsty na dívčině zápěstí a měřila jí tep. Mezi oběma se jí objevila drobná vráska. „Váš tep je pořád ještě poněkud zrychlený, slečno –“

„Reidová.“ Dívka se omámeně rozhlédla po salonku.

Rose zvedla ruku. „Kolik vidíte prstů?“

„Tři.“

„Dobře. Bolí vás něco?“

Slečna Reidová stále ještě vypadala dost rozrušeně, i když teď už to bylo nejspíš rozpaky. Do salonku se seběhla spousta hostů a teď na ni zírali. „Ne, nebolí.“

Rose přikývla. „Pak není důvod se znepokojoovat. Máte jen mírně zvýšenou teplotu a řekla bych, že nepotřebujete nic jiného než si na den odpočinout. Zítřa ráno vás navštívím, abych se ujistila, že se váš stav zlepšil.“

V davu za námi to souhlasně zamručelo. Někdo dokonce začal tleskat, což naše matka podle všeho pochopila jako urážku naší rodiny. Prodrala se obecněstvem a operním hlasem zvolala: „Evelyn, Rose, pojďte už. Její rodina jí jistě dokáže pomoci do kočáru.“

Podívaly jsme se s Rose po sobě, ale tiše jsme poslechy. Následovaly jsme matku ze salonku do dlouhé prázdné chodby, kde se zastavila, napřímila se do plné výšky a pustila se do nás jako rozhněvaná Héra.

„Rose, stydím se za tebe. Od tvojí sestry mne už takové tvrdohlavé přehlížení dobrých mravů nepřekvapuje, ale vidět, že se takovým způsobem vystavuješ na odiv i ty, to mi přineslo krajně nepříjemný otřes! Dovolila jsem ti ošetřovat naše přátele a sousedy, dokud jsi to provozovala neokázale a skromně v rámci ušlechtilé dobročinnosti, jak se na dobře vychovanou dámu sluší. Ale zabrat si celou místnost takhle všem na očích, a dokonce rozkazovat mužům! Chci věřit, že jsi byla rozrušená a tvůj vrozený dobrý úsudek tě na okamžik opustil. Ale už se to nesmí opakovat. Vyjádřila jsem se jasně?“

„Ano, máti.“

„Děkuji, Rose. Evelyn, očekávám, že budeš své sestře lepším příkladem.“

„Příště budu trvat na tom, aby ji Rose nechala umří–“

Zarazila mě svým nejvražednějším pohledem a vyštěkla: „Teď se vrátíme na ples bez dalšího předvádění!“

S těmi slovy se napřímila, vykouzčila na tváři falešný úsměv a zavedla se do nás. Jakmile nás dotáhla zpátky do jasného světla tanečního sálu, okamžitě k sobě přivolala jakéhosi mladého lorda, který Rose ochotně vyvedl k dalšímu tanci. Zatímco matka soustředila svou pozornost na ně, nepozorovaně jsem unikla do jídelny.

Zrovna jsem si nakládala na talíř nezdravě velký počet zákusků, když se těsně vedle mého ucha ozval hlas: „Ach! Hrdinka se vrátila. A našla svoje dortíky.“

Trochu jsem nadskočila leknutím a skoro jsem přitom vyklopila svoje drahocenné dobroty panu Kentovi na boty. Vedle něj stál Robert a rozhlížel se po Rose.

„Ano, jsem extrémně heroická a úžasná,“ prohlásila jsem. „Rozhodně to nebyla moje mladší sestra, kdo celou tu věc nádherně vyřešil a komu potom vyčinila moje rozzuřená matka.“

„Ach,“ řekl pan Kent žertovně, „takže ji nijak nenadchlo, že byl talent vaší sestry vystaven všem na odív?“

„Ne,“ odvětila jsem a snědla kousek dortu, „to tedy nenadchlo.“

„Jestli vás to alespoň trochu ukonejší,“ pokračoval pan Kent, „celý taneční sál mnohem víc zajímá náhlý odchod pana Braddocka.“

Robert se zamračil. „Ano. To bylo poněkud zvláštní. Možná šel shánět doktora?“

„Nebo chtěl jen vypadat zajímavě,“ odvětila jsem. „Doufal, že se budeme jeden přes druhého snažit přijít na to, co se mohlo přihodit.“

Šum konverzace najednou zesílil, a když jsem se otočila, spatřila jsem, že do jídelny vchází pan Braddock, jako bychom ho svým hovorem přivolali. Seběhlo se k němu hejno zvědavých hostů, kteří si s ním chtěli promluvit, a pan Braddock za několik vteřin z místnosti už zase spěchal ven.

„Celý tenhle ples zešílel,“ zamumlala jsem.

„Ale Evelyn, ten člověk vypadá, jako by se k vám dokonale hodil!“ popichoval mě zlehka Robert.

„Ha! To jeho tajemné divadélko je jen výsměchem pro všechny muže, kteří zažili nějakou opravdovou bolest nebo žal.“

Panu Kentovi se téměř neznatelně zablesklo v oku. „A přesto vaše matka chtěla, abyste si s ním zatančila. Co si jenom myslela?“

„Ach, myslí si, že pan Braddock je vysoce žádoucí. I když jí by vyhovoval téměř kdokoli, pod podmínkou, že mě rychle požádá o ruku. Ale protože pan Braddock je teď v Bramhurstu, nedá mi s ním pokoj celou zimu. Už teď je to k nevydržení.“

„Aha.“ Pan Kent se mi zařívával do očí a já jsem sklopila pohled na svůj pudink. „A mohl bych vám nějak pomoci?“ Z hlasu se mu vytratila obvyklá hravost.

„Ne, děkuji vám, pane Kente, ale musím prostě jen počkat a doufat, že bude trpělivá,“ odvětila jsem.

Dopil zbytek svého vína. „Co by ji přimělo k trpělivosti?“

„Kdyby se Rose konečně zaslíbila Robertovi,“ vyklouzlo mi. Zarázila jsem se. Proboha, opravdu jsem ta slova řekla nahlas? Ne, to bych neudělala. Ale Robertova otevřená ústa a vykulené oči mi potvrdily pravdu.

„Slečno Wyndhamová, já – omlouvám se. Nechtěl jsem...“ vykolkotal pan Kent a vypadal přitom poněkud rozrušeně.

„Omluvte mě,“ zamumlala jsem, vtiskla mu svoje zákusky do dlaně a začala se prodírat hlouběji do davu.

Proklatě! Proklatě! Proklatě! Taková hloupá chyba. Ani jsem nevěděla, proč jsem to řekla. Vždyť jsem měla jen jednu sklenku vína! Možná dvě. A půl. Ale bylo to tak pošetilé! Nesmírně! Sice to byla pravda, ale mně do toho vůbec nic nebylo. Rose. Potřebovala jsem najít Rose a varovat ji, než se ji Robert pokusí překvapit s nečekanou nabídkou k sňatku. Takhle se to stát nemělo.

Skličně jsem se prodírala masou těl, protahovala se mezi hosty a hledala svou sestru. Nebyla v jídelně mezi lidmi, kteří zrovna končili s večeří. Nebyla mezi tanečníky uprostřed tanečního sálu, ani nepostávala u stěny. A nehrála karty ani se nebavila u některého z karetních stolků v herně. Tohle bylo absurdní. Ples s hordou hostů – polovina z nich do ní byla zakoukaná – a jí se nějak podařilo se vypařit. Rose přece měla v jedné z těch místností být. Ona byla ta zodpovědná. Neodešla by bez dozoru do nějaké části domu, kam měli přístup jen domácí.

Zatočila jsem do další chodby a upokojil mě pohled na její modré saténové šaty a blondatou hlavu. Ale tep se mi hned zase zrychlil, když jsem si všimla dvou mužů, kteří mi stáli v cestě k ní, neboť to byl pan Braddock a ten zdviháč kočáru, který se potloukal kolem domu. Když jsem se k trojici blížila, útroby mi sevřel strach.

„Rose!“ zvolala jsem. „Co to proboha –“

Moje slova přehlušil pan Braddock: „Jelikož vás sem nikdo nepozval, musím vás znovu požádat, abyste odešel, pane.“ Obr si pana Braddocka mlčky prohlížel. Rose za nimi vypadala pobledle a rozpačitě, ale jinak v pořádku.

„A to ihned, pane.“ Pan Braddock udělal krok dopředu a stále nijak nedával najevo, že by věděl o tom, že mu stojím za zády. Hněv dodával jeho hlasu drsnou ostrost. „Nerad bych vás musel vyprovodit sám.“

Postávat takhle uprostřed chodby, přímo mezi ním a obrovou potenciální únikovou trasou, mi připadalo nebezpečné. Nervózně jsem ustoupila ke stěně. Potom zavládlo napjaté ticho a mezi těmi dvěma jako by probíhalo něco nepochopitelného. Obr nakonec ustoupil. Když se obrátil k Rose, zjhl. „Děkuji vám za pomoc, slečno Rosamund,“ řekl s mírným francouzským přízvukem. „Vypadá to, že musím odejít.“

„Ale jakou další pomoc bych vám mohla poskytnout?“ zeptala se a opatrně přitom přejížděla pohledem z jednoho muže na druhého.

„Pošlu vám lístek se svým jménem a adresou,“ řekl a rychle se jí uklonil. Když míjel pana Braddocka, ještě naposledy na něj kývl. „Omlouvám se za vyrušení.“

Pan Braddock se nenechal obměkčit. „Odejděte stejnou cestou, jakou jste se dostal dovnitř, a neobtěžujte naše hosty.“

Obr prošel kolem mě tak rázným krokem, až v chodbě rozvířil vzduch, a dusavě pokračoval dál, dokud nezmizel za rohem. Chodba ztichla. Žádný šum hudebníků ani pleskot dešťových kapek, žádné vysvětlení od pana Braddocka. Ten jen upíral nenávistný pohled někam za mě, aby se ujistil, že je ten nezvaný host nadobro pryč. Co se tu proboha stalo? Ať už to bylo cokoli, hodlala jsem od toho svou sestru odvést co nejdál.

„Rose, musíme jít,“ řekla jsem a protáhla se kolem pana Braddocka. „Už bude po plese a matka se po nás začne shánět.“ Táhla jsem sestru za ruku zpátky k tanečnímu sálu kolem pana Braddocka

a rozvířené energie, která z něj vyzařovala. Vyhýbala jsem se jeho pohledu a všem lesklým povrchům, které jej mohly odrážet.

„Na slovíčko, slečno Rosamund, prosím. Omlouvám se za toho muže,“ promluvil a šel nám přitom v patách. „Nechci vás nijak obtěžovat, avšak pokud jde o vaše ošetřování, vlastně o vaši zvláštní schopnost –“

Prudce jsem otočila hlavu. Její *zvláštní schopnost*? „Pane Braddocku, to bylo mnohem víc než jen jedno slovíčko,“ řekla jsem. „A už je opravdu příliš pozdě. Dobrou noc.“

Táhla jsem Rose za sebou, ale ten muž ji pořád následoval a mě zcela ignoroval. „Prosím vás, je to důležité. Slečno Rosamund, máte vzácný dar – zázračnou schopnost uzdravovat – a já bych byl vděčný za vaši pomoc. V Londýně mám přítelkyni, která je velice nemocná.“

Rozhněvaně jsem se zastavila a vtáhla Rose za sebe tak, abych stála mezi ní a panem Braddockem. „Rose, běž najít matku. Já se k vám za chvíli připojím.“

Ustaraně mi stiskla rameno, ale nic nenamítala. Vydala se pryč a pan Braddock vykročil za ní, dokud jsem mu se zlostným pohledem nezablokovala cestu.

„Pane Braddocku. Moje sestra je talentovaná ošetřovatelka. Nevím, jestli se jí s těmi nesmysly o *zázračných schopnostech* chcete posmívat nebo jestli ji chcete oklamat, ale doporučuji vám, abyste s tím svým zádumčivým divadýlkem a podivnými fixacemi šel někam jinam. Vy a ten muž jste Rose zjevně rozrušili – teď už ji nechte na pokoji.“

V očích se mu zablesklo a mě na kratičký okamžik napadlo, že by jeho vystupování nemuselo být hrané. Nuceně se usmál. „Velmi si vážím vašeho... zájmu, ale tato záležitost se vás netýká.“

Pokusil se protáhnout kolem mě, ale já jsem se mu postavila do cesty a napřímila se do plné výšky, ačkoli mě štválo, že on je jedním z mála mužů, na které můj vzrůst podle všeho dělá jen zanedbatelný dojem.

„O tom bohužel nerozhodujete vy.“

„Slečno Wyndhamová, já si s ní promluvím, s vaším dovolením, nebo bez něj.“

„Tak tím už překračujete všechny meze, vy troufalý –“ Ale tentokrát jsem se musela odmlčet já, protože mi odměřeně pokývl na rozloučenou, obrátil se a vykročil chodbou pryč. Snad šel k zahradám a, jak jsem doufala, k nějakému nedalekému útesu, z něhož by se mohl střemhlav vrhnout. Žádná škoda.

Vyčerpaná celým tím dlouhým, příšerným večerem jsem pospíchala najít Rose, než se k ní dostane Robert. Nějak se mi podařilo ji popadnout a pak rychle odtáhnout matku s otcem ke kočáru – po uspěchaném rozloučení s ubohým zpoteným Robertem, který nepochybně netoužil po ničem jiném, než si se svou nově potvrzenou láskou promluvit mezi čtyřma očima.

Cestou domů jsem svírala sestřinu ruku a zvažovala, nakolik by bylo možné ji už nikdy nepustit, abych ji ochránila před nebezpečím, obzvláště pak před protivným panem Braddockem. Snažila jsem se vyhnat si ho z hlavy. Vždyť si ani nezasloužil, abych na něj myslela. Prý že si s ní *promluví!* Ta troufalost. Vůbec jsem mu neměla odpovídat. Někomu, kdo tolik touží po pozornosti, bychom se měli vyhýbat, ignorovat ho. Těžce se zmýlil, jestli si myslel, že svou sestru pustím do blízkosti jeho her a pošetilostí.

Zatímco já jsem zvažovala vraždu, matka vyjmenovávala všechny ty žádoucí mladé muže, „obzvláště pana Braddocka“, rozplývala se a upírala na mě oči.

Stisk ruky a tázavý pohled od Rose mi znovu přivedly na mysl ten přehmat s Robertem. Z celého večera se nakonec vyklubala pořádná kalamita. Věnovala jsem jí nucený úsměv a ona přikývla. Obě jsme věděly, že toho musíme spoustu probrat. Když jsme popřály rodičům dobrou noc, převlékla jsem se do noční košile a vykradla se zpátky do přízemí jako zlobivé dítě. Rose vstoupila do zatuchlé

knihovny chvílku po mně, ale než jsem se stihla zeptat, o čem to ten urostlý chlap a pan Braddock mluvili, rozpovídala se s melancholickým povzdechem sama. „Ach, Evelyn! Ten chudák, Felix Cheval, chtěl jenom mou pomoc!“

„Ten obr?“

„Hledal mě! Prý se zvěsti o mých ošetřovatelských schopnostech donesly až k němu do Londýna,“ řekla, zrudla a začala přecházet po místnosti. Hrdosti na svou nadanou sestru jsem se nedokázala ubránit. „Má tam nemocnou sestru. Už konzultoval se spoustu doktorů a je dočista zoufalý.“

„Dost na to, aby se vloudil na ples, zdá se. Ale jak se do toho zapletl pan Braddock? Rozhodně to vypadalo, jako by se znali.“

Rose přikývla. „To skutečně ano. Pan Cheval mě vyhledal o přestávce mezi tanci a požádal mě, abych si s ním promluvila někde ve větší tichosti. Vedli jsme poklidný hovor, dokud k nám nenakráčel pan Braddock a nevyhodil ho z domu, jak jsi slyšela. Musí se odněkud znát.“

Vzhledem k tomu, že se zdálo, že jsou spolu na nože, chvílku jsem si bezděky začala vybírat stranu. Pan Cheval byl prostě jen výjimečně urostlý muž s nemocnou sestrou, zatímco pan Braddock byl neomalený, nadutý a doháněl mě k šílenství. Ale oba v průběhu večera prováděli podivné věci. Zaplašila jsem ty myšlenky. Záleželo jen na tom, aby Rose neměla výčitky svědomí.

„Ty za nic nemůžeš,“ ujistila jsem ji a posadila se na nedalekou lavičku pod oknem. „Na světě je spousta jiných lékařů, kteří se o ten případ mohou postarat. Přece jeho sestře nijak neubližuješ.“

„Ale co když jí nemůže pomoci nikdo jiný než já? A někdo té dívce, až bude umírat, třeba poví, že člověk, který ji mohl zachránit, to neudělal, protože nesmí ohrozit rodinnou pověst?“

„To je vysoce nepravděpodobné, Rose. A na tvou pověst už zanedlouho nebude záležet – budoucnost bude poněkud méně složitá.“

Naklonila hlavu na stranu a tázavě přimhouřila oči.

„Robert by tě určitě docela chápal...“ dodala jsem.

Našpulila rty. Pořád neměla ponětí, o čem to mluvím.

„A já jsem mu dnes večer možná řekla, že předpokládám, že se za něj provdáš, což je vlastně ideální –“

„Evelyn! To snad není pravda!“ zvolala a celá ztuhla.

„Obávám se, že je. Omlouvám se, nepřemýšlela jsem a prostě mi ujelo, že doufám, že se s Robertem zanedlouho vezmete.“

„Ale on je jako můj bratr – jako náš bratr. Jak tě vůbec napadlo, že k němu něco cítím?“

Teď byla řada na mně, abych byla zmatená. Nevěděla jsem ani, kde ten výčet začít. „Ty nekonečné hodiny, co spolu vy dva trávíte. To, jak se po sobě díváte. Vždycky, když pořádně večeří, dáváš jeho společnosti přednost před kýmkoli jiným,“ nevzdávala jsem se.

„Teď mluvíš jako máma,“ zarazila mě netrpělivě. „Nic z toho neznamená, že se za něj chci provdat. Nechci ze za něj provdat – ani za kohokoli jiného, když už jsme u toho!“

Byla jsem ta nejhorší sestra na světě. Napadlo mne, že budu muset skočit z okna.

„Když jsi takhle o Robertovi mluvila, vždycky jsem měla za to, že mě jen tak popichuješ,“ pokračovala Rose.

Nešťastně jsem se zabořila do závěsů na okně. „A já vždycky měla za to, že mezi sebou máte určitou dohodu.“

Zamračila se a chvíli přecházela po místnosti, než se usadila na koberec. „No, tak mu prostě budu muset říct, že došlo k omylu.“

„Ani si nepamatuju na dobu, kdy do tebe ten kluk nebyl zamilovaný,“ podotkla jsem nenuceně. „Není to jako odmítnout pozvání na piknik. Budeš si muset dát pozor na to, jak mu to povíš.“

Zalétla pohledem k otcovu psacímu stolu a povzdechla si. „Ano, budu si muset něco připravit, abych mu neublížila.“

„Je mi tak líto, že jsem tě do té situace dostala. Můžu ti pomoci...“

„Ne, neomlouvej se, to je v pořádku. Jestli je to mě opravdu zamilovaný, dřív nebo později by na ten rozhovor došlo tak jako tak,“ trvala na svém. „Jsem ráda, že jsi na to přivedla řeč. Já mu jen nechci ublížit.“

Ubohý Robert. Bude zdrcený. Snažila jsem se nemyslet na ty příšerné básně, které jeho horečnatá mysl vyplodí.

„Ale nemůžu připustit, aby mi manželství bránilo v práci,“ pokračovala Rose a s novou rozhodností se postavila. „Musí ze mě být lékařka. Musím jet studovat do Londýna, abych mohla pomáhat lidem jako je pan Cheval.“

Jestli tu záležitost s Robertem vyřídím zítra dopoledne, měla bych si pak promluvit i s matkou. Nemůžu připustit, aby se mi pletla do ošetřování jako dnes večer. Předtím jsem se proti jejímu omezování nijak neohrazovala – byla jsem prostě ráda, že mi dovolí postarat se alespoň o někoho. Ale poslední dobou jsem četla deníky pana Darwina a jemu ve vědeckém poznání pomohlo teprve cestování a objevování nových míst. Tak přišel na svoje geniální objevy.“

Rose s vervou roztočila otcův glóbus, jako by s odjezdem nechtěla meškat ani minutu. Slova se z ní sypala se stejnou vehemencí, když začala popisovat, jaké těžkosti čekají na ženy, které usilují o to, vystudovat medicínu, složit závěrečné zkoušky a zařít si lékařskou praxi. „Ach, kéž bych to mohla udělat i já!“ zvolala. „Na světě je příliš mnoho chudých a nemocných a příliš málo lékařů, kteří by jim pomohli. Kéž by mi to matka dovolila.“

„Ty máš lepší šanci ji přesvědčit než kdokoli jiný,“ řekla jsem. „Navíc, cožpak jí druhá šilená dcera může nějak přitížit?“

„Měla bych ti poděkovat za to, že jsi zešilela jako první, protože v porovnání s tebou vypadám docela příčetně,“ odvětila Rose se smíchem.

Natáhla jsem nohy a kývala jimi pod sebou, ale narážela jsem přitom chodidly o zem. Stálo mě všechny síly nestěžovat si na svou

vlastní situaci. Rose alespoň měla svou vášeň. Přesně znala svoje cíle i překážky, které jí stojí v cestě. Byla to sice bezpochyby náročná cesta, ale měla směr, a to bylo záviděníhodné. Já jsem se nemohla stát lékařkou jako ona a neměla jsem nejmenší chuť řídit domácnost jako moje matka. Tak co jiného jsem měla dělat? A jak jsem na to měla přijít, když mi matka odmítala dovolit, abych poznala svět?

„Ev, ty na to přijdeš,“ ozvala se Rose a posadila se vedle mě. Prokukla mě svýma pronikavýma očima a přesně uhodla, co mi dělalo starosti. „Pořád máš spoustu času. A pan Kent je poměrně chápavý.“

„Co tím myslíš?“

Rose se zahihňala. „Vždyť je do tebe zamilovaný. A rozhodně by z něj byl úžasný společník na ty tvoje cesty kolem světa!“ Najednou mi začalo být horko a zachvěla jsem se od hlavy k patě.

„Nedokážu si představit, že by se pan Kent někdy oženil. Myslela jsem si, že to proto spolu tak vycházíme.“

„No, jestli ho některá dokáže přesvědčit, jsi to ty.“

Matka vždycky tvrdila, že po svatbě má žena víc svobody než před ní. Ale až doposud jsem o tom nikdy vážně nepřemýšlela.

Rose se lišácky usmála. „Vypadá to, že máme obě nad čím přemýšlet – nápadníky k odmítnutí... nebo k neodmítnutí.“

„Být takhle v kurzu je vskutku vyčerpávající, že?“ zeptala jsem se troufale.

„Když už mluvíme o vyčerpání, myslím, že je čas jít na kutě. Po všem tom tanci sotva stojím na nohou.“

Široce jsem zívla. „A všechno to vyhýbání se tanci zase vyčerpalo mě.“

Za chabého světla skoro vyhořelé svíčky jsme vystoupaly do patra. Před svou ložnicí se Rose zastavila a objala mě. „Díky. Už jen o těch věcech mluvit mi stačí k tomu, abych se cítila líp – a dokonce i svobodněji.“

„To abych to, že někoho miluješ, rozhlašovala na každém plese.“

Odfrkla si. „Už se na to těším.“

„Dobrou noc,“ zamumlala jsem a vtiskla jí polibek na čelo. „Ráno mě vzbud', než se do něčeho pustíš.“

„Samozřejmě.“

Vykročila jsem do potemnělé chodby a sestřin hlas za mnou zalé-
tl jako chladivý letní vánek.

„Ev, ať už se rozhodneš, jak chceš, taky ti pomůžu. Matka nás
nebude moct odmítnout obě.“

Ta slova mě upokojila víc, než by zmohlo cokoli jiného. Tvář se mi
bezděky roztáhla do úsměvu a i já jsem si začala připadat trochu
lépe. „Díky, Rose.“

Zamávala, vklouzla do svého pokoje a zavřela za sebou dveře.
Chvíli jsem jen tak stála v temné, útulně tiché chodbě. Svíčka po-
blikávala a prsty u nohou se mi bořily do vysokého koberce. Vychut-
návala jsem si přítomnost. Netrápil mě žádný neklid ohledně bu-
doucnosti, který by mi v noci nedal spát – cítila jsem jen prostou
spokojenost.

Napadlo mě, jestli si někdo nepopletl data našich narození. Rose
by byla mnohem lepší starší sestra, než se kdy mohlo povést mně.
Když jsem si zalézala do postele a usínala, slíbila jsem si, že zítra
budu tou nejlepší sestrou, jakou kdy svět viděl.

KAPITOLA TŘETÍ

V znášela jsem se na hladině Nilu pod šíleně vířícími mraky, zakrývajícími bledě růžovou oblohu, když mi do snu probublal povědomý ženský hlas.

„Sleč... Wyn...mová!“

Obracela jsem se ve vodě teplé jako čaj a snažila se zjistit, kdo to promluvil. Na břehu nebylo kromě slídících lvů po životě ani stopy.

„Slečno Wyndhamová!“ zakřičel hlas znovu a mně to najednou došlo. Ten hlas. To přísné pokárání. Už nesčetněkrát jsem jej slyšela od svojí bývalé učitelky a vychovatelky slečny Greyové.

„Sly...te m...?“ volal její hlas. Moje hlava na otázku nepřítomně přikývla. Divoce jsem se rozhlížela po okolní krajině a divila se, proč pořád ještě spím a neprobouzím se hrůzou. Snažila jsem se promluvit, ale nepodařilo se mi vyloudit nic jiného než přiškrcené zaupění. Jak – kde, vlastně – co byla zač?

„Mus...te mě pos...nout.“ V oblacích nad řekou se zjevila bledá tvář orámovaná divokými vlasy a z jejích slov číselná naléhavost. Zaraženě jsem se snažila najít v jejích přerušovaných promluvách nějaký smysl, přeskupovala jsem si drmolivé útržky slov v hlavě a zkoušela si jejich významy. Ale i když to vypadalo, že se v jejích zoufalých varováních opakují stejné slabiky, pořád se mi nedařilo si je pospojovat. Z toho zmatku vyčnívala jen jedna srozumitelná věta.

„Nevěř mu – ochraňuj Rose.“

„Komu? Komu nemám věřit?“ snažila jsem se zeptat. Z úst mi však nic nevycházelo. Řeka mi zurčela kolem ramen a já jsem zavřela oči a zoufale se pokoušela probudit, probudit, probudit!

Ale nezmohla jsem se na nic jiného než ležet strnule ve vodě a hledět na rychle se měnící oblaka, zatímco mi v hlavě znovu a znovu zněla její slova.

„Nevěř mu – ochraňuj Rose.“

„Nevěř mu – ochraňuj Rose.“

Celou věčnost jsem tam ležela v tom příšerném nemohoucím stavu a věděla, že se mi to zdá, ale nebyla jsem schopná se z té strašné noční můry probudit.

Dokud vzduch nepročísl výkřik, který nebyl z mojí hlavy.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Vyletěla jsem vzhůru a probudila se. Moje smysly se chvíli připůsobovaly rozptýlenému slunečnímu světlu, vůni vypáleného vosku a zvukům, které se domem rozléhaly. Křik neustával.

Když jsem se vysoukala z postele a vyběhla do chodby, pod chodidlem mi zašustil přeložený list papíru. Zvedla jsem ho, ale to už mě další hlasitý výkřik táhl do Rosina pokoje, kde stála matka se dvěma služebními a všechny tři si v šoku tiskly dlaně na ústa. Po zádech mi přejel mráz.

„Co se stalo?“ vyjekla jsem.

Žádná odpověď.

Po Rose nebylo vidu a v jejím pokoji to vypadalo, jako by odtud narychlo odjela. Peřina ležela na podlaze, zásuvky v komodě byly napůl vytažené a skříň poloprázdná. Zmizel z ní větší počet šatů, ale ten výběr nedával moc smysl. Její oblíbené zelené hedvábné a další šaty, které ráda nosila, ve skříni zůstaly, ale zato starší kusy vyšlé z módy byly pryč. Přiklekla jsem k její truhle a nadzvedla víko. Uvnitř ležela její dobře známá, pečlivě sbalená lékařská brašna.

„Kde je?“ naléhala jsem. Pořád žádná odpověď. Zrychlil se mi tep. Muselo se stát něco příšerného. „Co to má všechno znamenat?“

„Já nevím, Evelyn!“ vybuchla konečně matka a přitom přecházela po místnosti s dlaní přitisknutou na prsa, jako by se snažila udržet

své srdce na místě. Vytřeštěnými očima přejížděla po podlaze. Kousla se do rtu a odkašlala si. „Dnes ráno ji nikdo neviděl.“

„A v noci?“

„Prosím tě, nech mě přemýšlet.“

Sevřela jsem ruce v pěst a v dlani mi zašustil zapomenutý kus papíru. Dopis. Písmo vypadalo neuspořádaně a uspěchaně, ale nebylo pochyb o tom, že ten dopis psala Rose.

Tvie,

Omlouvám se za svůj náklý utajený odjezd, ale cítila jsem, že nemám na výběr, už kvůli sobě. Opravdové rozloučení by na mě bylo moc a obávám se, že kdybych ti něco řekla, nikam bych neodjela.

Rozhodla jsem se odcestovat do Londýna, abych se postarala o sestru pana Chevala. Zjistila jsem, že nedokážu sdepsít pomoc někomu, kdo ji potřebuje. Kdybych tuto prosbu nevyšlyšela, už nikdy bych si nemohla namlouvat, že jsem schopná vykonat cokoli, co by mi bylo byt' jen v nejmenším nepohodlné. Víím, že jsem si o té věci původně chtěla promluvit s matkou, ale to, co jí říkala, je pravda - já jsem ta poslední, kdo by jí mohl přesvědčit. Víím, že tato žádost by neměla nadějí.

Doufám, že chápeš moje důvody. Hned po svém příjezdu ti napíšu.

Rosie

„Matko,“ řekla jsem a roztřesenými prsty jí podávala dopis, „je to její písmo, ale nezní jako ona. To není od Rose.“

Ostře se nadechla a přejela přes ten papír očima. „Božínku.“ Vyklouzlo jí to z úst, aniž si toho všimla. Jak se opírala o tapetu, vypa-

dalo to, jako by ji mozaika hustě propletených květů a šlahounů rostoucích všude kolem lapila do pasti. Postupně se jí však zachmuřené čelo rozjasnilo a její rozrušení přešlo v pro ni typické, byť možná trochu nucené sebeovládání. „Tvoje sestra nás dostala do složité situace.“

„Matko, Rose by takový dopis nikdy nenapsala! Tohle napsala z donucení – někdo ji k tomu přiměl!“

„Nech toho,“ vyjela na mě svému sebeovládání navzdory. Poklepávala si prsty po krku, kde se sotva postřehnutelně odráželo bušení jejího srdce. „Je to vážná věc. Zůstaň v klidu. Já si promluvíím s tvým otcem a rozhodneme, co dělat dál.“ Nařídila služkám, aby uklidily ten nepořádek, a rychle odešla si z místnosti, přičemž ten list papíru ještě několikrát přeložila.

Nepřítomně jsem se rozhlížela po pokoji. Rose jsem řekla, že ona je jediná, kdo matku *může* přesvědčit – pravý opak toho, co napsala. A ta jména! *Rosie* a *Evie* jsme si nikdy neříkaly, ani z legrace. Takový dopis na rozloučenou by Rose nikdy nenapsala.

Dlaň mi vylétla ke rtům, jak se mi udělalo špatně od žaludku.

„*Nevěř mu – ochraňuj Rose.*“

Zklamala jsem ji. V noci se mi o tom nebezpečí zdálo, ale já jsem spala dál jako zabitá. Byla to jen a jenom moje vina.

Naše služebná Lucy si u dveří odkašlala. „Slečno Wyndhamová, vaše matka mě požádala, abych vám pomohla se obléknout do kostela.“

Můj pocit viny se rychle přetavil v hněv. Rose unesli a oni chtěli jít do kostela? Mechanicky jsem odkráčela k sobě do pokoje a oblékla se, aniž bych si všímala, kam Lucy odložila mou noční košili nebo jak mě roztresenými prsty zašněrovala do korzetu. Můj mozek nemyslel na nic jiného než na Rose. Matka mě nevyslechne, dokud nenajdu nějaké důkazy, a vzhledem k tomu, že minulou noc se o mou sestru až příliš zajímali dva muži, měla jsem svoje podezření ohledně toho, který z nich mi je může poskytnout. A ten muž půjde se strýčkem do kostela.

„Prozatím každému, kdo se bude ptát, řekneme, že Rosamund je na návštěvě u mojí sestry v Londýně,“ informovala mě matka, když nás kočár vezl do města na mši.

Otec souhlasně přikývl. „Budeme muset počkat na další dopis. Potom pro ni někoho pošleme.“

Zakázala jsem si jakkoli na to reagovat a místo toho jsem se tiše dusila ve vlastní šťávě a zlobila se na pana Chevala i na pana Braddocka. Kočár se skřípavě zastavil před kostelem, a když se skupina našich sousedů sunula dovnitř, zpozorovala jsem ve stínu stranou stát osamocenou tmavovlasou postavu.

„Ach, podívejte, matko, je tu pan Braddock. Tak ráda bych si s ním znovu promluvila!“ zvolala jsem a vystoupila z kočáru.

Matka po mně vrhla podezíravý pohled. „Myslela jsem si, že se ti nelíbí.“

„Ach to ne, jen jsem se mu nechtěla vnucovat!“ Přehnal bych to, kdybych ještě skromně sklopila oči? Nejspíš ano.

„Je na to teď opravdu ta správná chvíle, Evelyn?“

„Promluvit si s ním přece nemůže být na škodu, nebo ano?“

Rodiče unavovalo se se mnou dál dohadovat a vydali se ke kostelu. Já jsem předstírala hlubokou fascinaci oblohou, dokud nebyli bezpečně uvnitř. Jakmile za sebou poslední člověk zavřel dveře, vykročila jsem přímo k panu Braddockovi a ten se zachmuřil, když mu došlo, že je mým cílem on.

„Slečno Wyndhamová, vy si také brousíte zuby na místo v zadní řadě?“ Tmavozelené oči se na okamžik zadívaly do mých, potom se mírně uklonil.

Vyhrkla jsem bez jakéhokoli úvodu nebo rozmyslu: „Co vás pojí k tomu obrovi?“

Zíral na mě, jako by mi vyrostlo pár hlav navíc, a když jsem se zamyslela nad slovy, která jsem zvolila, možná k tomu měl i důvod. „O čem to mluvíte?“ zeptal se opatrně. „Co se stalo?“

Zvedla jsem bradu a probodla ho mrazivým pohledem.

„Včera večer na plese – evidentně jste toho ohromného Francouze, pana Chevala, znal. Jaké povahy je váš vztah k tomu obrovi?“

Než odpověděl, opětoval mi nepřátelský pohled. „Předpokládám, že máte na mysli toho muže, kterého jsem požádal, aby odešel, je to tak?“

„Samozřejmě že mám na mysli jeho. Je poměrně těžké si ho s někým splést.“

Celý se naježil a roztáhl svoje už tak nezanedbatelně široká ramena. „Tak s tím obeznámen nejsem.“

„Jestli se neznáte, jak jste věděl, že nebyl pozvaný?“

„Neviděl jsem, že by ho můj strýc vítal u dveří,“ odvětil tiše hlasem plným napětí. „Zjevně se dovnitř vkradl.“

Ne. Ten vztek v jeho tváři sahal mnohem hlouběji. Až v morku kostí jsem věděla, že mi neříká celou pravdu.

„Omlouvám se, jestli jste si nedopatřením udělala špatný dojem,“ dodal stroze a odstoupil od kamenné zdi kostela. „Ale setkali jsme se tam poprvé.“

Lhář.

„Zná se s vaší sestrou?“ zeptal se pan Braddock tónem, který měl znít bezelstně a nevinně, ale absolutně se mu to nedařilo. „Je dnes tady?“

Ignorovala jsem jeho otázku a místo toho se upnula na jeho zmínku o mojí sestře. „Proč se zajímáte o Rose? Proč jste s ní chtěl tak moc mluvit a co ty nesmysly o jejím daru?“

Zamračil se a mluvil pomalu, jako bych byla dítě. „Chtěl jsem jí poděkovat za to, že minulý týden zachránila mému strýci život.“

Ha!

„Veškerou svou vděčnost jste jí klidně mohl vyjádřit v jedné větě. Ale vy jste si s ní chtěl promluvit o samotě. Vy, pane, jste si s ní chtěl promluvit o jejích ‚*schopnostech*‘. Co jste tím myslel?“

Mrzutě přimhouřil oči a rty se mu zkroutily do jízlivého úsměvu. Ten lenivý, šibalský výraz pozměnil jeho rysy způsobem, z něž se

měla dívkám podlamovat kolena. „Slečno Wyndhamová, myslím, že trpíte problémem, který je mezi unuděnými venkovany běžný – zabýváte se bezvýznamnými detaily tam, kde není co hledat. Jen jsem si chtěl promluvit s vaší půvabnou plachou sestrou. Omluvte mne, ale pokud vašemu srdíčku nevadí ještě něco, mám za to, že si nás teď žádá vyšší moc.“ Zůstala jsem stát ohromená jeho drzým zevšeobecnováním, a zatímco mne míjel s povýšeným mrknutím a lehce se dotkl svého klobouku, nedokázala jsem vydat ani hlásku.

Konečně jsem byla schopná slova i chůze a mohla ho následovat ke vchodu do kostela. „Vadí mi, ach lorde Byrone, to vaše tajnůstkářské nevyzpytatelné jednání! Nejdřív jste plný podivných neurčitých průpovědek, potom přede mnou skrýváte informace a nakonec mi lžete! Já vím, že pana Chevala znáte, a vy mi teď řeknete, kde je!“

Přímo ho v té věci konfrontovat bylo neobvyčejně osvěžující, jako když propíchnete slupku pomeranče. Přesto mě vůbec nebral na vědomí a nakvašeně vystoupal do schodů, napjatý jako natažený luk. Vystřelila jsem za ním jako šíp.

„Proč nedokážete po pravdě odpovědět na přímou otázku? To si snad myslíte, že je to vaše zachmuřené divadýlko nějak přitažlivé? Prostě mi jen povězte, co víte, a přestaňte marnit můj čas.“ Svaly pod kabátcem se mu viditelně napjaly a promluvil, aniž se na mě otočil.

„Nic by mě nepotěšilo víc. Tedy samozřejmě kromě toho, kdybyste vy přestala marnit ten můj.“

Z myslí se mi vytratily poslední zbytky racionálního uvažování. „Pane Braddocku!“ skoro jsem křičela. „Ihned se zastavte!“ Nedal jinak najevo, že mě slyší.

Co si to dovoluje! Bez sebe vzteky jsem za ním vyběhla do schodů a bezvýsledně syčela jeho jméno. Když už byl na dosah kostelních dveří, natáhla jsem se a popadla ho za zápěstí, přesně v místě, kde mu mezi rukavicí a košilí koukala holá kůže. V tu chvíli jako bych v žilách měla místo krve oheň s příchutí nějaké neznámé, ale kouzelné

látky. Po pažích se mi rozběhlo intenzivní mrazení – vrcholky a hlubiny, prázdnota a záplava, stlačení a výbuchy, nekonečné protiklady se navzájem spojovaly jako kousky jediné skládačky. Vnímala jsem každíčkou část svého těla. Z hrdla se mi vydral trhaný vzdech a rozzářila jsem se jasněji, než kdy svítilo slunce. A potom mi zápěstí vytrhl a přerušil tak naše spojení. Znovu jsem byla obyčejná a naživu a při zemi a on si mě prohlížel se zděšeným zaujetím. I on ztěžka oddychoval.

„Co jste to proboha udělal?“ Ta slova se mi neovladatelně vydrala z roztřesených rtů.

Jeho výraz se při pohledu na mě změnil v údiv a jeho pohled se stočil k našim dlaním, jako by se teprve v tu chvíli nečekaně objevily na konci našich paží. V hlubinách jeho očí vířily nerozluštitelné city a jeho ruka se mi chvíli vznášela před obličejem, ale potom ji s trhnutím stáhl zpátky, jako by se bál, že překročí nějakou nevyslovenou hranici.

„Cítíte... cítíte se dobře?“ Slova mu tiše, uctivě plynula ze rtů, které se roztáhly do něžného úsměvu. Na okamžik jsem jen tak ohromeně stála, potom jsem se od něj odtáhla a odvrátila se tak od těch matoucích pocitů, které mě hřály na kůži.

„C-cože?“ vykoktala jsem a klopýtavě odstoupila.

Dychtivě mě následoval a ve tváři se mu odráželo nějaké podivné zanícení. „Musí to být něčím – můj Bože!“ zarazil se s hlubokým úlevným uchechtnutím. „Slečno Wyndhamová, přede mnou to skrývat nemusíte. Určitě to souvisí s vaší schopností.“

V tom okamžiku se otevřely dveře do kostela a já jsem poprvé v životě děkovala bohu za nečekaný příchod své mrzuté matky.

„Drahoušku,“ řekla, „pan Braddock by se dnes určitě rád zúčastnil mše, že?“

„Já – matko, udělalo se mi strašlivě nevolno a musím se bezodkladně vrátit domů,“ odvětila jsem. Pan Braddock o několik kroků

odstoupil. Matka do mě zapíchlá nerudný pohled, ale kvůli panu Braddockovi soucitně povzddechla.

„Jak nemilé. Doprovodím tě ke kočáru. Ale pošli ho, prosím, zpátky pro mě a pro otce.“

Odtáhla mě stranou a vyčínila mi pro to venkovské dohadování, které slyšela až do kostela. To, že je Rose nezvěstná, připomněla mi, mě neopravňovalo ječet na něj jako trhovkyně. Kousla jsem se do jazyka a přikývla, vděčná za to, že mě nechala o samotě. Uvelebila jsem se v odjíždějícím kočáře a snažila se dívat na kostel, na svou matku, na cokoli, ale pohled pana Braddocka držel moje oči jako ve svěráku, dokud jsem nezmizela za kopcem.

Poklepala jsem na střechu. „Jamesi, zůstaneme ve městě. Potřebuji se stavět v hostinci.“ Vyrovnanost jsem si mohla zachovat jen tak, že se budu soustředit vždycky jen na jeden problém. Když mi pan Braddock odmítl o panu Chevalovi cokoli říct, budu ho prostě muset najít sama.

Můj výlet do města však pouze potvrdil to, co Rose psala ve svém dopisu. Majitel hostince mi vyložil, že pan Cheval odjel pozdě v noci se všemi svými zavazadly. Zřízenec na nádraží si vzpomněl, že prodal dvě jízdenky na první vlak do Londýna urostlému cizinci a jeho unavené společníci.

Cestou ke kostelu pro moje rodiče jsem si to celé převracela v hlavě v zoufalé snaze udělat si v té záležitosti pořádek. Zjevné důkazy věrohodnost dopisu podporovaly, avšak drobné detaily nasvědčovaly o opaku. Rose si dnes hodlala promluvit s matkou a Robertem a vyřešit tak všechny naše potíže. Neměla důvod mi o tom lhát a pak zmizet. Určitě by si nezabalila tak podivným způsobem, ani nenapsala tak matoucí dopis na rozloučenou. Věděla jsem, jak nepravděpodobně a absurdně zní teorie o únosu, obzvláště v Bramhurstu. Věděla jsem, že uvažuji jako zanícená čtenářka nadměrného počtu napínavých románů. Věděla jsem, že mé výstřední závěry

jsou v rozporu se vším, co si obvykle myslím. Přesto jsem byla absolutně přesvědčená, že ji někdo unesl proti její vůli. Cítila jsem to v kostech.

Můj problém už nicméně nespočíval v tom, přesvědčit sebe samu, že ji unesli. Můj problém spočíval v tom, přesvědčit rodiče, aby s tím něco udělali.

KAPITOLA PÁTÁ

„**A** proto musíme odcestovat do Londýna, abychom Rose zachránili.“

V salonu nastalo naprosté ticho. Přes stolec prostřený na čaj na mě matka s otcem hleděli s otevřenými ústy. Na své nízké židli jsem si připadala jako před soudem.

Všechno jsem jim vysvětlila: vodítka z dopisu, to, jak podezřele si Rose sbalila, moje vyšetřování v hostinci, svědectví z železniční stanice a můj celkový závěr na základě všech těch důkazů. Na to, aby existovalo nějaké jednoduché vysvětlení, tam bylo až příliš mnoho nesrovnalostí. Přece nepřipadá v úvahu, aby všechny ty stopy jen ignorovali.

Matce se přesto podařilo překonat veškerá moje očekávání. „Tvoje sestra se zachovala poněkud unáhleně, to ano, ale jinak se vždy projevovala neobvykle rozumně a my nepochybujeme o tom, že v tom bude pokračovat i teď tím, že se bude chovat diskrétně. Už jsme se rozhodli, že počkáme, až se nám Rosamund ozve z Londýna.“

Naprosto příšerný plán. „Matko, nevěřím tomu, že je tam z vlastní vůle. Je možné, že nám vůbec nenapíše.“

Oba jen odměřeně, blahosklonně přikývli, jako bych si vykonstruovala vlastní fantastická dobrodružství v říši divů. Moje matka nasadila příšerně autoritativní tón. „Je zcela možné, že si tvoje sestra v tom spěchu sbalila špatné šaty a v tom vzkazu se několikrát přepsala, nebo ne?“